

ционнитѣ кроежи на Раковски и за да завърши гръцката школа въ Куру-чешме. Както знаемъ вече, този атински възпитаникъ е далъ на 24 юлий 1843 г. тържественъ писменъ обетъ предъ Селимински и другаритѣ си отъ гимназията и университета въ Атина, да работи „искрено и съ всички сили“ за сполука на българското възраждане, „безъ да пренебрегва и най-маловажния удобенъ случай“ да бжде полезенъ на общото народно дѣло. Сега, въ Цариградъ и при една благоприятна за това дѣло обстановка, той ще побърза да изпълни задълженията си. Сподѣляйки културно-националнитѣ възгледи на страдалеца Неофитъ, Иларионъ ще започне задружно съ него новия при-стѣпъ за извоюване български черковни и граждански правдини, — който, за жалость, ще бжде приключенъ нещастно презъ юлий 1845 г. съ едно второ и дълго заточение на двамата велики народни вожди. Докато, обаче, тѣ сж още свободни и се радватъ на поддръжка отъ цѣла будна България, обнадеждени, че могатъ да извоюватъ родно високо духовенство и че сж намѣрили великолепно прикрытие за националнитѣ си стремежи въ лозунга за черковна автономия, тѣ подаватъ петиции и записки до Високата порта, въ които формулиратъ главнитѣ български искания. Движението за народностъ и черква е обхванало всички умове, и въ едно невиджано дотогава единство на волитѣ се долавя скорошното тържество на българското справедливо дѣло.

Докато Неофитъ Бозвели и Иларионъ Михайловски търпятъ голѣми притѣснения въ заточението си на Атонъ, при което първиятъ работи въ началото на 1846 г. надъ своята знаменита полемична брошура Мати България, българитѣ отъ турската столица и отъ провинцията правятъ усилия да издействуватъ освобождението имъ и да постигнатъ поне частъ отъ исканията, предявени чрезъ заявленията имъ отъ 1845 г. до Патриаршията и Високата порта. Касаело се е въ тѣзи заявления, внушени или писани главно отъ Неофита Бозвели: 1. да получатъ българитѣ свои народни векили (представители), които, избрани отъ четири или петъ санджака, да изнасятъ нуждитѣ и желанията на народа; 2. да се разреши на цариградската българска колония отварянето на една черква, въ която да се служи литургия на народенъ езикъ; 3. да се основе при тая черква едно българско училище за свещеници, отъ които да излѣзатъ единъ день и български архие-